

قتل عام محترمانه و قانونی "کارگران" در کشور چین

شجاع ابراهیمی

سه شنبه چهاردهم آبان ۱۳۸۷

این روزها سرتیتراخبار رسانه‌ها در بخش حوادث کارگری، صفحاتی برای اخبار تلفات جانی در معادن و کارخانجات کشور چین را به خود اختصاص داده است. جای بسی تأمل، تعمق و تدقیق می‌باشد که چگونه ممکن است، به ویژه در دو سال اخیر، کشور چین به بزرگترین قتل گاه کارگران تبدیل شود؟! گویی این کشور به ظاهر مدافع کارگر، گوی سبقت را از رقیبان غربی ربوده و علنا جان انسانها برای صاحبان سرمایه از گذشته بی ارزش تر شده است. کارهایی که به وسیله لوازم و تجهیزات پیشرفته و مدرن جهت حفر و استخراج از معادن در دیگر نقاط دنیا انجام می‌گیرد، در کشور چین اما، این گونه مراحل استخراج به وسیله نیروی کاریدی بسیار ارزان آنها با مخاطرات جانی بسیار بالایی صورت می‌گیرد. در این شرایط بسیار ناگوار، در محیط کار و معادن، به دلیل نبود امکانات ایمنی جهت جلوگیری از به وجود آمدن شرایط نامساعد منجمله، انفجار در تونل معادن، روزانه چندین نفر بر اثر اینگونه انفجارها جان خود را از دست می‌دهند! بعلت نبود تهویه مناسب و عدم استفاده از دستگاه های تخلیه گاز در داخل تونل معادن، تجمع گاز به سرعت انجام گرفته و با کوچکترین جرقه ای به مانند بمب های بسیار عظیم تمامی تونل را بر سر کارگران فرو میریزد. لازم به یاد آوری است که به دلیل تجمع انواع گاز ها در ریه و بدن کارگران معدنچی، با اولین جرقه در تونل، بدن کارگران به تمامی منفجر و متلاشی شده و به فجیعترین شیوه جان خود را از دست می‌دهند.

متأسفانه در این مواقع، دولت چین همه حوادث جانی را ناشی از بی احتیاطی کارگران اعلام می‌کند و با بی توجهی کامل به حوادث کار در کشور خود به سانسور اخبار مربوطه می‌پردازد. در عین حال با صرف هزینه های سرسام آور در زمینه ساخت ماهواره های جاسوسی و فضانوردی (که باز هم ساخت آن مرهون زحمات کارگران در چین است) می‌پردازد.

بله؛ کشوری مثل چین که در ده سال اخیر رشد چشم گیری در زمینه اقتصادی با استفاده از همین نیروی کار مجانی به دست آورده و خود را در ردیف پنجمین کشور پیشرفته دنیا می‌بیند، بزرگترین قتل گاه کارگران شده است. حتی آنقدر برای نیروی کار خود اهمیت قائل نیست که کارگران بدون لوازم ایمنی و با بیل و کلنگ و ظایف ماشین آلات حفر معدن را انجام می‌دهند و جای بسی تأسف است که جهانیان و خصوصاً سازمان جهانی کارونهادهای کارگری (که خود را حامی کارگران معرفی می‌کنند) چشم خود را آگاهانه به روی اینگونه جنایات می‌بندند تا مبادا شریک چینی - شان- از ارسال کالاهای ارزان قیمتی که به دست کارگران رنج دیده و استثمار شده در کارگاه ها (اردوگاه کار اجباری) که در مقابل لقمه ای نان بخورو نمیرو ایجاد سر پناهی به نام مسکن تولید می‌شود و رهسپار مناسبات نا سالم درون سیستم سرمایه میکنند اجتناب نموده و خاطر سرمایه داران اروپایی و امریکایی را پریشان حال نماید .

این روی سکه، استثمار عریان کارگران در چین است و آن روی دیگر، زندگی بسیار دردناک و پایین بودن سطح

زندگی و شرایط فقرو ناگوار میلیونها کارگر در این کشور، که ناشی از نوع سیستم حاکم بر جامعه بوده و از خصوصیات بردگی مزدی می باشد. باید علت را هم در جای دیگر جستجو کرد، در لابی شرکت های چند ملیتی و سرمایه داران اسپانسر چین که از وجود پر نعمت نیروی کار ارزان در چین به وجد آمده است و هر روز شرایط سخت تری را بر کارگران تحمیل میکنند و با هر پیشرفت اقتصادی که از خصوصیات سیستم سرمایه داری است، تلاش دارد تا به کرات چندین برابر سود قبلی را برداشت کند و آنهم بدون تحمیل شرایط سخت تر بر آحاد طبقه کارگر امکان پذیر نمی باشد! . بله امروز چین بزرگترین بهشت سرمایه گذاران خارجی است، بهشتی که با پائین نگاه داشتن سطح زندگی، با افزایش ساعات کار، دستمزد های ناچیز، استثمار مداوم و همه جانبه و در کل ایجاد دوزخی برای کارگران به موجودیت حریصانه و پر طمع خود برای افزایش سود هر چه بیشتر به این گونه فجایع هم چنان ادامه خواهد داد و موجودیت خود را در گرو تحمیل سخت ترین شرایط به زندگی کارگران می بیند.

شجاع ابراهیمی

۸۷/۸/۱۲

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری

<http://www.komitteyehamahangi.com>

komite.hamahangi@gmail.com